

Könyörgés

Bulat Okudzsava nyomán

Ameddig csak földünk forog, meddig napunk látszik,
Uram, add meg mindenkinek azt, amire vágyik:
Gyávának paripát, legyen amin iszkol, okosnak jó fejet,
Szerencsésnek pénzt adj - s engem el ne feledj!

Ameddig csak földünk forog - Uram, te hatalmad!
Aki benne kedvét leli, csakis annak adjad,
Adjál olykor egy kis pihenőt a jótét léleknek,
Káinnak bocsáss meg - s engem el ne feledj!

Mindenható vagy, jól tudom, hiszem bölcsességed,
Akár az elesett harcos, ki hiszi, mennyben ébred.
Akár mindegyikünk füle, ha él a szavaiddal,
Miként én is hiszek benned, magam öntudatlan.

Uram, édes jó Istenem, szépséges zöldszeműm,
Ameddig csak földünk forog - mi magában nagyszerű,
Ameddig csak tart az Idő, miben lángod rejtet,
Adj mindenkinek belőle - s engem el ne feledj!

1521: a várkapitány erkölcsi okokból a passzív ellenállást választja

Nándorfehérvárnak aljába
Hatalmas p(h)allosát himbálja.

Jó paripáján jön Szolimán,
Foga között a fent jatagán.

- Vóna csak itt az én apukám,
Jól megszophatná a Szolimán,

Beledobatná őt izibe
Piszkos Dunának mély vizibe.

„Törököt át csak a testemen” –
Népemet színleg fölesketem,

De bölcsőbb lesz, ha bekosztolok,
Aztán titokban eliszkolok,

Inkább a hagymás fölöstököm,
Mintsem hogy karón lógjon tököm!

Fortinbras indulója

Nyíljatok meg, csapszékek és bordék,
Ihol jön az alamuszi norvég!
Helsingőr és Koppenhága,
Meg lesz minden kappan hágva
- Lőjetek sort! - Vagy nem ez a sörvég?